

Է Ե Ն Տ Ա Պ Ա Ն Ա Գ Ե Բ Ն Ե Բ

Առաջին տապանագիր

Ի ֆենթաւ

Ի փեթամինն է շիրիմն այս մարմարէ քանդակուած
Զոր կը ստուերեն լուսերագ անցնող թևեր թռչունի.
Անոր համար զայն կանգնեց թէ՛ անովին գեղանի
Որուն Յոյսերը շուտով մըթագնեցան տըխրամած...

Ան եկած էր ի լինն՝ զոգաւոր նաւն իր թողած
Ի Պերկոտէ՝ հագնելով զբահները, Զօն հայրենի,
Նկարէն վահանն՝ առնելով աղեղն իր լայն դիւցազնի՝
Ան խառնուրդին մէջ ինկաւ առիւծօրէն մոլեգնած...

Հոն փառքն իրեն կը սպասէր, ծիրանի փառքն Արեւուն,
Եւ զուպարին մէջ ինկաւ, բոսոր ներկեց իր արիւնն
Հողն ի լիոնի ուր քաջերն աստղերու թիւն ունէին...

Եւ արդ Շիրիմն ըսպիտակ անոր անիւնն է պահեր,
Անոր զէնքերը չըքնաղ զոր կապտած էր թըշնամին,
Եւ զոր զընեց մեծագին թէ՛ անովին սեահեր...

Երկրորդ տապանագիր

Դէժնիճէժ

Գուշակ աստուածն Ապրոնն ըրաւ անունս արժանի
Քանդակուելու պղնձակուտ շիրիմին վրայ զոր հակեց
Մայրըս երկաւր ժամանակ իր արցունքով դառնանեծ.
Հոս կը ննջեմ խաւար քունը պատանքով ծիրանի...

Կառքէն երագ, որով ես խառնուրդին մէջ կ'երթայի,
Թաւալզընոր ինկայ վար, երբ զիս աշտէ մը խոցեց,
Եւ նըժոյզներս վընջեցին, երբոր մարմինս անուին յեց՝
Փոշեթաւալ կը հանգչէր առանց հրաջերմ կորովի...

Դէյոպիտէս քաջարին իր պըղինձէ զրահներով,
Իր վահանով կըմբազարդ որուն ընդհենգ փըշրեցան
Բիւրաւոր նետ ու նիզակ, հոս կը հանգչի անխըռով...

իր մայրը զինքը թաղեց ու ձեռքերով պաշտելի
Հոս ամփոփեց իր զէնքերն և իր դափնին ցիրուցան,
Եւ ծիրանին որուն մէջ Արեւ միշտ կը փայլի...

Երրորդ տապանագիր

ԱՆԱԵՈՒՆ

Ծովայածիկ նաւերուն, քաշտիններուն յոգնաթի
կ'երևի քարն ըսպիտակ իմ շիրիմիս հեռուէն,
Երկրի մը մոռնալն ու փախչող Զեփիւռը զիս կ'օրօրեն,
Եւ Արեգակը դարձեալ իմ հոգիիս կը ժպտի...

Մահուան խաւարը պատժեց իմ դափնիններս փառքի,
Անունս եթէ գիտնայիր, այս դալարուն ափերէն
Պիտ' առնէիր քեզի հետ իր Յիշատակն ոսկեղէն
Ուր զեղեցիկ Մըրտենին բուրումնաւէտ կը ծաղկի...

Որ մը եթէ հանդիպիս չըքնաղ երկիրն ուր ծնայ,
Հովիւներուն զիս հարցուր, դեռ կը պահէ Սիկիւլիս
Իմ Յիշատակըս խոնարհ և իմ Փառքերս հայրենի...

Սրինգները զիս հոն կ'երգեն վերջալոյսի պահերուն,
Ու կը սպասէ տակաւին իմ տարփուհիս գեղանի
Կապոյտ աչքերը յառած անցնող գացող նաւերուն...

Չորրորդ տապանագիր

ՊՐԻՍԵՍ

Զիահրմուտ էր Պրիսէս և յոգնափառ կը նընջէ
Շիրիմին տակ զոր կանգնեց իրեն շըքեղ մարմարով
Երբունի հայրը՝ տըղուն մարմինն իր հետ բերելով
Նաւի մը մէջ ուր կային անոր զէնքերը պղինձէ...

Ան Վիրաւոր էր կուրծքէն. ծիրանի Փառքն արփաւէտ
Ու Սև Գիշերը դիւցազն էին պատեր անվըրդով,
Անոր փրկանքը տըլաւ ծերունի հայրն երկաթով
Ու Պըղինձով բազմարուեստ, տըլաւ նըթոյգն ալ աշխէտ...

Փակեց աշուին իր դիւցազն, երբ հեռացած էր քաշտին
Տրովման ափէն, և եղաւ ծովայածիկ օրերով...
Պրիսէս անդորր կը նընջէ զէնքերն յաւէտ զրկելով,

Յըցունազարդ գարգմանակն իր պղնձակուռ սաղուարտին,
Ու փառայիղ վէրքին վրայ ծանրահիւս բաշն ոսկեղէն
Երկվարին՝ որ լացաւ մեկնող նաւին ետեւէն...

(Աստուածներուն վերջալոյսը)

ԲՐԱՆԻ-ԵՐԿԱԹ